



Neviditelný George Kaplan

Filmový režisér a producent Alfred Hitchcock se tetelil radostí vždy, když svými filmy mohl vyděsit co nejvíce lidí. Co má ale mistr hororu a psychotrilleru společného právě s pardubickými oslavami smíchu a legrace? Jeho jméno figuruje ve dvou představeních, která bylo možné vidět v rámci letošního ročníku festivalu. Prvním z nich byla soutěžní inscenace *S nebožtíkem* v patách. A následně se v rámci doprovodného programu představil na Malé scéně domácí soubor se scénickým čtením hry **George Kaplan** současného francouzského dramatika Frédérica Sonntaga.



Autor textu se nechal inspirovat Hitchcockovým thrillerem *Na sever severozápadní linkou*, ze kterého si pro své účely vypůjčil fiktivní osobu – George Kaplana, která sice je ústřední postavou a propojuje na první pohled tři zcela nesourodé dějové linky, avšak na scéně se fyzicky nikdy neobjeví. Sonntag se totiž rád pohybuje na hraně reality a fikce, a tak nechává diváky téměř do poslední chvíle v napětí, jenž překvapivě vygraduje absurdní pointou. Proto se může slepice ocitnout na poušti a být jedinou nositelkou čipové kapsle s genetickou informací, která má spasit lidstvo. Přestože měli herci na nazkoušení pouhé čtyři zkoušky, tak odvedli maximální výkony. Nejzajímavější a vzhledem k tragickému konci překvapivě také nejtipnější figurkou byl scenárista Bob Josefa Pejchala, kterého opustila žena a on se s tím ještě pořád nedokáže vyrovnat. Nelze však nezmínit ani Josefa Lásku, Veroniku Mackovou, Milana Němce a Petru Janečkovou, kteří dokázali za krátkou dobu vystavět charaktery dalším dvanácti postavám.

TreB

Připravil Radek Smetana, Východočeské divadlo Pardubice

Realizaci projektu podporuje



Hlavní sponzor festivalu



Sponzoři festivalu



Významní sponzoři festivalu



Sponzor cen festivalu



Sponzor Kuličkyády smíchu



Hlavní mediální partner



Mediální partneři festivalu



Ubytování zajišťuje



GRAND Festival smíchu se koná pod záštitou ministra kultury ČR Daniela Hermana; hejtmana Pardubického kraje Martina Netolického; primátora města Pardubice Martina Charváta a prezidenta Herecké asociace Jiřího Hromady. Za finanční podpory Ministerstva kultury, Pardubického kraje a Statutárního města Pardubice.

17.

Východočeské divadlo Pardubice



GRAND FESTIVAL SMÍCHU

USNOUT vás nenecháme!

6. sobota 28. 1. 2017 FESTIVALOVÉ NOVIN(K)Y

Dnes soutěží ... Divadlo F. X. Šaldy, Liberec

Milí festivaloví diváci, přijíždíme k vám z letos opravdu chladného a zasněženého severu – z Liberce, ale přivážíme komedii z horké a divoké Itálie – slavný Goldonihův **Poprask na laguně**. Pokud máte rádi divadlo, patrně jste tuto nesmrtelnou komedii už jednou a možná i vícekrát viděli. Přesto nebude neskromné, když podotkneme, že naše inscenace si bezpochyby zaslouží vaši pozornost. Jde vlastně o poslední inscenaci legendárního režiséra Ivana Rajmonta – nestihl ji už nazkoušet osobně, režie se musel ujmout scenograf Martin Černý, ale jelikož spolu oba dva strávili dost času (nejen) nad vodkou, když tuto hru před lety inscenovali v Rusku, je na výsledné podobě jasně patrný Rajmontův režijní rukopis inspirovaný tentokrát italským neorealismem.

Asi nejmotivnější je náš dnešní zájezd pro našeho kolegu, herce **Martina Polácha**, neboť on i jeho tatínek hrávali na jevišti Východočeského divadla. Právě Martina Polácha jsme proto poprosili o krátké slovo závěrem: „Moc se na vás všechny těším. I na pardubické divadlo, v němž jsem sice strávil jen dvě sezóny, ale jako kluka mě právě tohle divadlo se skvělými lidmi přivedlo k herectví.“

Soubor Divadla F. X. Šaldy, Liberec



Poprask na laguně i festival očima Tomáše Syrovátky

Pardubičtí diváci mohou znát dramaturga **TOMÁŠE SYROVÁTKU** již z jeho angažmá ve Východočeském divadle. Nyní se s jeho prací setkáváme znovu, tentokrát s komedií Carla Goldoniho **Poprask na laguně** v podání jeho nyní domovského Divadla F. X. Šaldy.

Loni získalo liberecké divadlo hlavní cenu Komédie roku 2015. I letos se vracíte mezi soutěžní komedie. Jakou má podle vás „Poprask“ šanci na úspěch?

Komedie, kterou letos přivážíme, má velmi specifický osud. Režiséru Ivanu Rajmontovi už nebylo dopřáno ji nazkoušet, podle jeho režijní koncepce herce vedl scénograf Martin Černý. A myslím, že pro všechny zúčastněné je zadostiučiněním, že jsme zkoušení zdárně dovedli do konce a že Ivanova inscenace žije na jevišti dosud, navíc je o ni velký zájem. A co je pro mě důležité, diváky mohou pozvat na herecké výkony, které považuji za jedinečné.

Nějakou dobu jste pracoval i v našem divadle. Jak na tuto práci vzpomínáte? Je nějaká inscenace, která se vám okamžitě vybaví, když se řekne Pardubice?

Vzpomínám na Východočeské divadlo jako na instituci, kde mají inscenátoři vytvořen skvělý prostor k práci (a nezaskakují za ostatní složky). Organizačně a ekonomicky považuji pardubické divadlo za nejlepší v republice. Pracovitost se vyplácí, nespolehlivost ne. Což není všude samozřejmostí, a demotivující prostředí nefunguje bez ohledu na to, zda je socialismus nebo kapitalismus. Zájezd do Pardubic by byl pro mnohá vedení českých divadel přínosnou exkurzí...

Jsem rád, že se nám za mé pardubické mise podařilo přivést na jeviště i původní tituly — např. „Velkou divadelní steplechase“ nazvanou Utíkej, Váno, utíkej! A dle mého názoru nejlepší inscenací, jakou jsem v Pardubicích viděl (podotýkám, že jsem k ní měl vztah pouze jako divák), byl Racek režiséra Zdeňka Duška.

Pracoval jste zde na některé komedii, která se pak účastnila Festivalu smíchu?

Například na komedii Čistírna, kterou jsme uvedli v české premiéře v režii Hanky Mikoláškové. Martina Sikorová získala cenu za herecký výkon, což mi udělalo velkou radost.

Jaký máte rád humor? Je nějaká hra, kterou byste jednou rád uvedl, ale zatím k tomu nebyla příležitost?

Obecně mám rád umění, na němž je vidět nějaký lidský „kumšt“. Umění, které by bez „kumštu“ prostě nebylo. Pro určitý typ divadelních komedií je například zásadní umění dialogu, které je dost těžko představitelné bez předcházející tradice. V posledních týdnech jsem hodně četl Toma Stopparda a on je toho skvělým příkladem. Nádherné repliky, které umět napsat je dar, a navíc jsou bytostně „anglické“.

V Liberci teď spolupracuji s režisérem Simonem Dominikem. Divadelní svazky na rozdíl od mezilidských nejsou nadosmrti, ale dokud nás život nerozdělí, rád bych se Simonem na nějaké Stoppardově hře spolupracoval.

Má podle vás význam pořádat festival zaměřený na komedie?

Pravdou je, že komediální umění zůstává v perspektivě různých předávání cen a anket divadelních kritiků poněkud upozaděno. Takže vidím jako smysl pardubického festivalu tuto nerovnováhu trochu napravovat. A díky za to!



KrP

Směji se spíše dovnitř než ven, říká Miroslav Etzler

Kmotrem soutěžního představení **Souborné dílo Williama Shakespeara ve 120 minutách** Jihočeského divadla v Českých Budějovicích byl herec **MIROSLAV ETZLER**, který na Letních shakespearovských slavnostech ztvárnil již mnoho Shakespeareových postav...

Ve 120 minutách jste spolu s diváky zhlédli svěbytné interpretace všech Shakespeareových děl. Jak se vám představení líbilo?

Mám moc rád divadlo, které je komplexní, kde je úplně všechno. A tady tito tři šikovní kluci takové komplexní divadlo udělali. Byl tam zpěv, pohyb, humor, improvizace — a to bylo opravdu moc prima. Obecně se v divadle moc nahlas nesměji, protože se směji spíše dovnitř než ven, ale bavil jsem se. Představení bylo opravdu dobré.

Účinkujete na Shakespeareovských slavnostech, kolik jste již ztvárnil rolí v Shakespeareových hrách? Máte raději tragické, nebo komické role?

Postavy, které jsem ztvárnil, přesně spočítané nemám, ale bylo jich kolem deseti. Z hlediska tragičnosti a komičnosti rolí záleží spíše na koncepci a režijním pojetí věci. Viděl jsem i velké tragické texty, které byly jako představení velmi špatně udělané. A viděl jsem fenomenální komedie, které tolik známé nejsou. Takže jako divák jsem otevřený jak tragédiím, tak komediím, a jako herec preferuji daleko víc tragédie, protože jsem spíš takový uzavřenější člověk. Ale humor mám rád.

V dnešní komedii se objevila improvizace v poměrně velkém měřítku. Jaký vy máte vztah k inscenacím založeným na improvizaci?

Fenomén amerických stand-upů, který k nám vtrhl zhruba před 15 lety, není můj šálek čaje. Mám radši, když divadlo vytváří příběh s jistou fikcí a kouzlem nečitelného. Být divák, kterého chtějí vtáhnout na jeviště, tak se vytáhnout nedám. To z toho hlediska raději uteču. Nevím, jestli jsou takové situace i pro herce příjemné. Ale já bych tyto stand-upové věci, kde se hodně pracuje s diváky, hrát nechtěl a hlavně bych je ani moc pravidelně nechtěl navštěvovat jako divák, protože někdy mi to je trošku protivné. Ale improvizaci jako takovou mám rád.

Mohli bychom vás závěrem poprosit o nějakou historku ze zákulisí?

V době, kdy jsem nastupoval do Národního divadla, tam působili giganti jako Rudolf Hrušínský st., Josef Kemr či Jiří Adamíra, měli svůj svérázný typ humoru a já byl před nimi velmi pokorný. Šatnu ve Stavovském divadle jsem sdílel s Jiřím Kodetem. Když jsem poprvé přišel do své šatny, pan Kodet tam seděl a četl noviny. Přišel jsem za ním a řekl jsem mu: „Dobrý den, já bych se vám chtěl představit, já jsem Miroslav Etzler. Jsem nový člen činohry Národního divadla a moc mě těší.“ A on zvedl hlavu od novin a řekl: „Mě netěší.“

KrP — MaŽ

